
Midway Atolls EUA

Autor:

Data de publicació: 17-09-2018

Aquest article recull la història general i local de les illes minories remotes dels Estats Units . Aquesta denominació inclou deu illes o atolles, nou dels quals estan situats a l'Oceà Pacífic i una al Carib.

resum

1Història general

2Història local

2.1Illa Baker

2.2Illa Howland

2.3Illa de Jarvis

2.4Atoll Johnston

2.5Kingman Reef

2.6Illes Midway

2.7Illa Naval

2.8atoll Palmyra

2.9Estela

3Notes i referències

4Bibliografia

Història general

Aquestes illes i atolles estan deshabitats quan són gradualment ocupats pels Estats Units entre 1859 i 1899 i després s'adjunten a la segona meitat del segle XIX amb la Llei de les Guano per explotar el guano . Avui dia, aquestes illes i atolles constitueixen territoris no organitzats , és a dir, sense governs locals, i, a excepció de l'atoll de Palmyra , territoris no incorporats , és a dir, la constitució dels Estats Units no és necessàriament aplicada íntegrament. Ningú supera els 8 km² de la superfície. Els 316 habitants d'aquestes illes, tots militars o científics , es troben al atoll de Johnston, amb l'excepció d'un habitant a Wake 1 .

Aquest grup, especialment les illes de l'Oceà Pacífic, continua sent estratègicament i econòmicament important a causa de les grans zones econòmiques exclusives que envolten cada territori. Com a resultat, algunes d'aquestes terres es disputen als Estats Units: aquest és el cas de l' illa de la Marina reclamada per Haití i per Wake reclamada per les illes Marshall .

Història local

Illa Baker

Situada al nord-oest de les Illes Phoenix i a l'est de les Illes Gilbert , l'illa Baker va ser descoberta el 1832 segons el capità Michael Baker. No obstant això, l'illa va ser vista per primera vegada el 1818 i després revisada en 1825 pels balleneros. Història conserva el nom de Captain Baker perquè és ell el que reclama l'illa per als Estats Units sota la Llei de les Guano 2 . L'annexió només té efecte 14 d' agost de 1839 després es va reafirmar 16 d' agost de 1857 3 sota

la Llei de les Guano de 1856 [ref. necessari] . No obstant això, l'illa va ser reesograda pel Regne Unit entre 1886 i 1934 abans que tornés al control nord-americà convertint-se en un territori no incorporat 3 . Comença la seva colonització 3 d'abril de 1935 3 per a l'explotació del guano 2 però és evacuat 7 de febrer de 1942 3 causa de la participació dels Estats Units en la Segona Guerra Mundial 2 . Els militars reemplaquen civils de 1 de setembre de 1943 quan l'illa es converteix en la Baker Naval and Air Station Baker, Baker Naval Air Station English 3 . Es construeix una pista d'aterratge de 1665 metres de longitud 2 . Amb la sortida de les forces armades nord-americanes Maig de 1944 l'illa es deshabita 3 . Avui és un refugi de vida silvestre nacional 3 creat en 27 de juny de 1974 i va enfortir legalment la 6 de gener de 2009 quan es crea el Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic 3 , 4 .

Vista de les ruïnes del camp amb antenes de ràdio al fons

Howland Island

Situada al nord-oest de les Illes Phoenix i a l'est de les Illes Gilbert, l'illa de Howland està deshabitada quan el Capità George B. Worth va prendre els Estats Units en 1822. No obstant això, "una primera ocupació humana, presumptament polinèsia 5 , 6 . Aquesta ocupació original està datada al voltant de l'any mil. L'illa rep el seu nom actual en 1842 3 . Aquests dos redescobres són el resultat de ballarins americans que van creuar en nombre al Pacífic durant la segona meitat del segle XIX. Els Estats Units afirmen la seva sobirania a la illa 6 de febrer de 1857 3 sota la Llei de les Guano de 1856 [ref. necessari] . Van reafirmar la seva sobirania a la illa el 1935 convertint-la en un territori no constituït després que el Regne Unit no ho reclamés a partir de 1886 3 . Fins a 1890 , el guano va ser explotat pels britànics i nord-americans 2 . La colonització per l'assentament humà només va entrar en vigor el 1935 i va veure l'arribada de cadets d'una escola militar hawaiana construint una base (Itascatown, segons la nau Itasca) i instal·lacions aèries molt útils durant la Segona Guerra Mundial . Aquests cadets també seran sotmesos a un atac japonès el 8 de desembre de 1941. Alguns colons són evacuats (1942) i la Marina dels Estats Units reafirma el seu poder en els llocs el 1943. L'illa és abandonada a l'any següent i ja no rep els éssers humans. Es converteix en zona classificada 27 de juny de 1974 com a refugi de vida silvestre nacional 3 . Es reforça la seva protecció 6 de gener de 2009 quan es crea el Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic 3 , 4 .

El far de Earhart es va reparar a causa de la Segona Guerra Mundial.

Restes d'Itascatown.

Illa de Jarvis

Situada al sud-oest de les Illes de la Línia , la illa és vista per primera vegada el 21 d'agost de 1821 per la nau britànica Eliza Francis, a càrrec d'Edward, Thomas i William Jarvis (que van donar el seu nom a la illa) i liderat pel Capità Brown. Al març de 1857, la illa deshabitada va ser reclamada pels Estats Units sota la Llei de les Guano i va annexar formalment la 27 de febrer de 1858 . Els primers edificis construïts a la illa daten de 1835 i s'utilitzen per a l'extracció i exportació de guano. Durant 21 anys aquest comerç fa la fortuna dels propietaris de les mines. No obstant això, l'any 1879, l'illa va ser abandonada de sobte deixant-ho de sobte, tot incloent 8.000 tones de guano, ràpidament cobejat, però va quedar sota la custòdia de Squire Flockton, qui es queda sol a la illa com a guàrdia durant diversos mesos abans que ell se suïcida el 1883 7 . El 1889, el Regne Unit va annexar la illa sense establir allí una presència permanent. la 30 d' agost de 1913 , la goleta de tres pals, Amaranth, que carrega una càrrega de carbó des de Newcastle a New South Wales fins a San Francisco, està encallada a la riba sud de l'illa de Jarvis. La tripulació va aconseguir sortir de l'illa a bord de dos vaixells salvavides (arribant a Pago Pago a Samoa americana tant per a Apia a Samoa Occidental com per a altres). Les restes de la nau encara estan presents a la costa sud a finals de la dècada de 1930 8 . L'illa de Jarvis és reclamada novament pels Estats Units i colonitzada 26 de març de 1935 . Aquesta colonització és conduïda pel esquema de colonització de Baker, Howland i Jarvis . El president Franklin Roosevelt confia l'administració de la illa al departament de l'Interior dels EUA 13 de maig de 1936 . La colònia està constituïda inicialment per un grup de tendes grans ubicades a prop del far. Aquesta propietat es diu Millersville. Creix amb la construcció d'un grup de barraques dels restes del naufragi de l' Amaranth . Les tendes de campanya donen pas a cases de fusta i pedra equipades amb comoditat moderna (ràdio i aire condicionat). S'organitzen una estació meteorològica i una pista d'aterratge. Al començament de la Segona Guerra Mundial, un submarí japonès gaudint d'una malentesa d'esperança en els dies dels colons, va ser en va. Tanmateix, aquest últim serà evacuat el 1942. Per la seguretat, els edificis seran destruïts pels colons. Els japonesos posen peu a l'illa i destrueixen la pista d'aterratge. Al final de la guerra, l'illa roman desocupada, però els científics visitaran entre juliol de 1957 i novembre de 1958. Aquests seran testimonis d'una tempesta que arrasarà tots els vestigis de l'ocupació humana. Una vegada abandonat, Jarvis Island ha estat declarada Refugi Nacional de Vida Silvestre de la illa Jarvis des del 27 de juny de 1974 i ha estat membre del Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic des del 6 de gener de 2009.

Vestige del tramvia per guano

Johnston Atoll

Situat al sud-oest de l'arxipèlag hawaiano, l'atoll es va veure per primera vegada el 1796 per un bergantí americà. No obstant això, l'entrada de l'atoll Johnston a la Història és el 14 de desembre de 1807 amb el seu descobriment oficial pel britànic Capità Charles J. Johnston. Primera disputa des de 1858, entre els Estats Units i el regne d'Hawaii a causa de l'aplicació de la primera Llei de les Illes Guano, l'illa passa definitivament sota la sobirania nord-americana durant l'any 1858 per l'enviament de diverses missions militars per assegurar les reclamacions dels americans (una annexió addicional del regne hawaiano en 1893 als Estats Units silenciarà qualsevol reclamació futura). L'explotació del guano finalitza a partir de 1880 perquè les venes s'esgoten, l'illa es converteix llavors en una reserva natural (creada el 1923 confirmada el 1926). Aquest període s'interromp des de 1934 perquè la Marina dels EUA instal·la una estació de ràdio allà (els militars tindran la responsabilitat de la illa fins a 1999, data de la desmilitarització). Llavors, la responsabilitat de l'illa es va desplaçar de la Marina dels Estats Units a la Força Aèria dels Estats Units el 1948. Salvat per la Segona Guerra Mundial, Johnston es convertirà en un lloc de proves d'armes militars: nuclear de 1958 a 1963 (amb incidents); biològic el 1965; de 1962 a 1975 (escut antimíssils). Johnston va servir com a lloc d'emmagatzematge per a armes químiques i bacteriològiques (incloent Agent Orange) entre 1971 i 2001. La desmilitarització es va registrar el 1999, la planta de destrucció d'armes va ser tancada i desmantellada el 2003. Al mateix temps, data en què els 300 militars surten de l'illa i tornen al seu silenci inicial. L'illa està descontaminada i es converteix en una zona catalogada del Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic des del 6 de gener de 2009.

La instal·lació de JACADS el 2002 abans del desmuntatge

Vista aèria oblique de l'atoll, del nord-est.

Kingman Reef

Situat al nord-oest de les Illes de la Línia va ser vist per primera vegada pel capità Edmund Fanning el 14 de juny de 1798, no obstant això, l'illa rep el seu nom del Capità WE Kingman que va descriure l'escull el 29 de novembre de 1853. Reclamat per Els Estats Units el 1860, la seva sobirania va ser establerta només el 1922 per Lorrin Thurston, qui declara la seva presa de possessió el 10 de maig. La responsabilitat de l'escull va fracassar a la Marina dels EUA el 1934. La Pan Am farà que el lloc sigui un lloc "viu": l'aerolínia vol ampliar els seus vols per servir a Austràlia i Nova Zelanda, també el 1935 es pren la decisió de fer de l'escull una escala. Des de 1937 fins a 1938, els vols cap ai des de Pago Pago s'aturen a Kigman Reef, on un vaixell es destina específicament per proporcionar combustible, allotjament i allotjament per als passatgers. L'any 1938 és el final d'aquests vols després d'un accident aeri. Sense interès per l'aviació (les rutes de les quals es remunten a llocs més acollidors) o per a la Marina dels EUA, la gestió dels esculls torna al món civil el 2001. En aquesta data el lloc es declara reserva natural que confirma El 6 de gener de 2009, el president dels Estats Units, George Walker Bush, incloent l'escull al monument nacional marí de les Illes Balears del Pacífic .

Mapa del escull

Kingman Reef a l'octubre de 2003

Illes Midway

Situats a la punta sud-oest de l'arxipèlag hawaiano, van ser descobertes el 5 de juliol de 1859 pel capità NC Middlebrooks, més conegut com el capità Brooks, comandant del segellador de Gàmbia . Les illes van rebre el nom d'ell de les Illes Middlebrook o de les Illes del Rierol. Brooks va declarar Midway American en nom de la Llei de les Guano. El 28 d'agost de 1867, el capità William Reynolds de l'USS Lackawanna formalment va prendre possessió de l'atoll per als Estats Units, el nom va canviar a "Midway" (a mig camí) poc després. L'atoll es converteix en la primera illa del

Pacífic annexada pel govern dels Estats Units, com un territori no incorporat de les Illes Midway i administrada per la Marina dels Estats Units. Les Illes Midway són l'únic atoll en tot l'arxipèlag hawaiano que no forma part de l'estat dels EUA a Hawaii. El primer intent de "instal·lació" es va fer el 1871 quan Pacific Mail Steamship Company va llançar un projecte per forçar un canal a través de la barrera de la llacuna, utilitzant diners desbloquejats pel Congrés dels Estats Units. L'objectiu era establir una estació de subministrament de carbó enmig de l'oceà evitant els alts impostos imposats als ports controlats pels hawaians. El projecte va ser ràpidament un fracàs i l'USS Saginaw va evacuar els últims treballadors l'octubre de 1871.

El 1903, els treballadors de la Commercial Pacific Cable Company es van establir a l'atoll per tirar un cable de telegrafia cross Pacific. Aquests treballadors van introduir nombroses espècies exògenes a la illa, incloent canaris, cíclades, pins de la illa de Norfolk, casuarinas, palmeres de coco i diversos arbres de fulla caduca, així com formigues, paneroles, termites, mil·lions i innumerable altres insectes. Aquest any, el president Theodore Roosevelt va col·locar l'atoll sota el control de la Marina dels Estats Units, que el 20 de gener de 1903 va obrir una emissora de ràdio en resposta a queixes dels treballadors de la companyia de cable que es queixaven d'ocupants il·legals i caçadors furtius japonès. Entre 1904 i 1908, Roosevelt va estacionar 21 infants de marina a la illa per aturar la destrucció d'aus i mantenir la seguretat de les Illes Midway com a possessió d'Estats Units i protegir la cadena de cable. El 1935, aquest va ser el començament de la Xina Clipper i els hidroavions operats per Pan American Airlines. Estaven volant d'illa a illa, de San Francisco a Xina, oferint els mitjans de transport més ràpids i luxosos cap a l'Est i portant turistes a les Illes Midway fins a 1941. Només els més rics podrien permetre un viatge a un Clipper, que a la dècada de 1930 costa tres vegades el salari mitjà anual d'un americà. En el camí entre Honolulu i Wake, els hidroavions van aterrar a l'atoll i van ser arrossegats a la llacuna i amarrats a una carrossa. Els turistes es van traslladar en una petita llanxa motora a un moll on els petits vagons de fusta esperaven per portar-los a l'hotel Pan Am o "Gooneyville Lodge", el nom de l'omnipresent "Gooney" (albatros) atol.

Aquesta vida luxosa acaba el matí del 7 de desembre de 1941: Midway és atacada poques hores abans de Pearl Harbor; l'illa perd 4 dels seus habitants i és vista com un objectiu regular dels atacs japonesos, especialment el 5 de juny de 1942, quan es produeix la famosa batalla de Midway, el resultat de la qual és decisiu per a la Guerra del Pacífic i més àmpliament per a la Segona Guerra Mundial. Les illes es van convertir necessàriament en una base naval militar de 1942 a 1945. La guerra de Corea va restaurar les illes a la seva dimensió marcial: les instal·lacions van ser reobertes i servides fins al 10 de setembre de 1993. Les bases de Midway seran una important trànsit per a tropes i equip militar (inclòs durant la Guerra del Vietnam). A partir de 1978, la Marina dels Estats Units organitza la transició de la gestió de les illes: degradació de la seva condició, desplaçament de personal, inscripció al Registre Nacional de Llocs Històrics com a llocs i instal·lacions històriques nacionals relacionades amb les operacions militars de la Segona Guerra mundial. L'última base es tanca fins al 10 de setembre de 1993, l'illa està descontaminada i es converteix en refugi ecològic sota el lideratge del president George W. Bush. Aquesta situació només és una evolució normal: a mitjans de setembre es va reconèixer per primera vegada la reserva aviària; El president George W. Bush el 15 de juny de 2006 porta la reserva al Monument Nacional Marí Papahānaumokuākea

Niu massiu d'albatros

Illa de Navassa

Situat entre Jamaica i Haití, va ser descobert pels membres de la tripulació de Cristòfor Colom en 1504. Tornarà a l'oblit pels propers 350 anys: no va ser fins a 1801 que l'illa de Navasse torna a entrar en la història. En aquesta data, la jove república d'Haití reclama la sobirania de l'illa. Aquesta reclamació continua sent tàcita però no efectiva, que permet una reclamació nord-americana el 1857, que esdevé efectiva el 1858 prenent la possessió jure com a resultat de les accions legislatives de la Cort Suprema. Aquest imbroglí legal continua perquè el Navasse queda impugnada per Haití. Entre 1865 i 1898 el guano és explotat. La guerra hispanoamericana reforça l'evacuació de la illa i la fallida de la societat explotadora el 1901 provoca l'abandonament de l'illa. És l'obertura del Canal de Panamà que dona una nova importància a l'illa. Un far va ser construït el 1917, i el Servei de Far dels Estats Units va automatitzar el far el 1929. L'illa és una dependència de la base de la Marina dels EUA a Guantamno. L'illa va ser visitada per una missió científica de Harvard en 1930. L'illa va romandre administrada administrativament per la Guàrdia Costanera dels Estats Units fins a 1996, quan l'illa va quedar sota la jurisdicció (i gestió) del Departament d'Estat dels EUA. Interior . El 1998, una expedició científica va reconèixer l'interès principal de l'illa per la biodiversitat del Carib. També en els anys següents es va establir un Refugi Nacional de Vida Silvestre de la Illa Navassa. L'illa també està lligada a un fals principat, el Principat d'Estat Naval, un estat fantasma que permetria a un ex diplomàtic italià escapar de la justícia.

Bandera no oficial d'Illa Naval

El far de la illa amb l'edifici i l'habitatge del guardià.

atoll de Palmyra

Situat al nord-oest de les Illes de la Línia, l'atoll Palmyra pren el seu nom de l'USS Palmyra (comandada pel capità Sawle) que s'enfronta a l'atoll en 1802; no obstant això, si ell és el primer occidental en trepitjar l'atoll, no és el seu descobridor. L'atoll va ser vist prèviament pel capità Edmund Fanning en 1798; no obstant això, segons l'arqueòleg Kenneth Emory, l'illot sembla haver estat visitat pels polinesios a causa de la gran presència de cocoters 9. Els nord-americans a través del Dr. Gerrit P. Judd reclamen l'illa. Aquest últim es basa en la Llei de les Guano, però no es descobreix cap rastre de guano. També això no provoca recriminacions quan el rei d'Hawaii Kamehameha IV va annexionar l'illa al seu regne el 15 d'abril de 1862. El sobirà ordena al capità Zenas Bent i Johnson Beswick Wilkinson, dos ciutadans d'Hawaii, per dirigir la missió d'annexió. Seguirem nombrosos girs legals sobre la gestió privada de l'atoll. El 1889, els britànics Nichols que lideraven l'HMS Cormorant van proclamar la sobirania britànica sobre l'atoll, ignorant l'anterior annexió del regne d'Hawaii. Aquest últim esdevinent un estat dels Estats Units, l'atoll esdevé territori americà l'any 1898. Per silenciar els britànics, un segon acte d'annexió és votat pel Congrés. L'imminent obertura del Canal de Panamà fa que els americans enviïn un vaixell militar a la zona per contrarestar els britànics que acaba d'obrir una estació de telègraf a l'illa de Fanning, prop de l'atoll. El 1912, la propietat de la illa va fallar a Henry E. Cooper, un jutge i polític hawaià, després d'un plet. Va vendre l'illa el 1922 a Leslie i Ellen Fullard-Leo, que van crear una companyia comercial que explotava copra. El 1934, la Marina dels EUA és responsable de l'atoll. Aquest últim va instal·lar en 1941 una base naval, destruïda al final de la Segona Guerra Mundial. L'illa és llavors sota la jurisdicció del Departament de l'Interior (a partir de 1959 precisament) que permet al Departament de Defensa de 1962 fer de l'atoll un lloc d'observació per a proves nuclears d'altitud elevada. per sobre de l'atoll de Johnston. Mentrestant, la família Fullard-Leo demanda (i guanya) contra l'estat federal dels EUA per fer complir els seus drets de propietat a l'illa. L'any 2000, The Nature Conservancy va comprar els drets de propietat familiar Fullard-Leo. L'atoll va ser reconegut com a refugi nacional de vida silvestre l'any 2001. L'àrea de l'atoll era 2.041,27 km². Ha estat inclòs en el Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic des del 9 de gener de 2009 4.

Bandera oficial de l'atoll.

Platja nord de l'atoll.

Atoll Wake

Situat al nord de les Illes Marshall , Wake és un atoll descobert pels espanyols el 1568. No obstant això, sembla que els pobles indígenes de les Illes Marshall eren conscients de l'existència d'aquest atol. De fet, en les seves tradicions orals, sabien una illa llunyana però els exploraven anomenats Enen-kio (o ?nen-kio [æ?æn????n? (e??) -???ii??????] segons l'ortografia Marshalliana reformada). Aquest nom s'havia donat després d'una flor taronja d'un petit arbust endogen a l'atol. No obstant això, l'arqueologia encara no ha pogut establir proves d'una visita i / o instal·lació d'indígenes de les Illes del Pacífic a Wake.

L'atoll pren el seu nom el 1796 segons el capità britànic Samuel Wake. Perdut enmig de l'oceà, l'illa és constantment descoberta i redescoberta. Les seves coordenades són incertes fins a 1823, quan el capità Edward Gardner soluciona amb confiança la longitud i la latitud de l'atol. El 1840, l'atoll va ser visitat per Charles Wilkes i la seva expedició homònima . El 1866, l'enfonsament de la barca de tres mestres Libelle de Bremen amb celebritats a bord fa un gran soroll i dona a veure aquesta illa perduda. Un altre naufragi del 1870 farà que l'illa sigui coneguda. Wake és annexat pels Estats Units el 1898: és el resultat de l'anexió de Hawaii i la pèrdua de Guam i Filipines per part d'Espanya després de la guerra hispanoamericana. L'illa estava deshabitada i no reclamada, els Estats Units es van apoderar de jure el 4 de juliol de 1898 (encara que una tripulació fa una parada forçada per flotar les estrelles i ratlles) i de facto el 17 de gener de 1899 amb la Va venir, amb gran fanfarria, del president William McKinley . Però a causa d'una distància lleugerament superior a la ruta de Honolulu-Guam que a Midway, és la segona que serà escollida com a estació de cable de telègrafs submarins. També la presència nord-americana només és esporàdica del que es presenten diversos incidents, en particular amb mariners japonesos. Els recursos són limitats, no hi ha un port natural que permet un bon atracament: Wake queda deshabitat i gairebé sense importància. La fustigació (plomes i pesca d'ocells) diezmarà una vida silvestre (incloent-hi l' escàndol) a la primera meitat del segle XX . El 1935, Wake va ser visitat per una expedició científica per controlar i rastrejar la biodiversitat, l' Expedició Tanager . És la Pan Am que donarà una certa vitalitat a Wake: el 1935, l'aerolínia instal·la un complex de parada per als seus vols entre la Xina i els Estats Units. Aquest és el moment de PAAville , sobrenom donat a l'establiment permanent mantingut per Pan Am.

El 1941, la Marina dels Estats Units desplegarà: construeix una base militar a l'atol, per una guarnició de 450 homes, del Primer Batalló de Defensa Marítima, més de 1.200 treballadors civils. L'illa està defensada per sis canons de 127 mm recuperats d'un creuer desguazado, canons antiaeris M3 de 12 x 76 mm , ametralladoras 18 HB M2 i altres 30 canons lleugers. Fortificació sense cap interès perquè l'illa és l'aposta d'una batalla entre les forces imperials japoneses i les forces nord-americanes, a finals de l'any 1941: és la batalla de l'atoll de Wake . Malgrat la defensa, l'illa passa sota el control japonès i romandrà fins a la rendició japonesa al setembre de 1945. El final de la Segona Guerra Mundial no signa una parada d'activitats militars. Al contrari, la seva posició estratègica la convertirà en una base important durant la Guerra Freda . L'aeroport de l'illa continua actiu per a vols militars (i alguns vols comercials), l'illa ha estat dotada de dos ports mar endins per a grans vaixells de tonatge. Wake ha estat inclòs en el Monument Nacional Marí de les Illes Remotes del Pacífic des del 9 de gener de 2009 4 . Tingueu en compte que l'Illa de Wake és reclamada per les Illes Marshall, però també per un grup amb reclamacions ombrívols que van fundar el Regne d'Enen Kio .

Bandera no oficial de Wake

Referències

(Fr) Estats Units Resum: 2000: Unitat de població i habitatge compta , Oficina del Cens dels EUA, 2000 (llegir en línia [archive]) , pàg. 43
? a , b , c , d e e (in) " Estats Units Pacific Island Wildlife Refuges " [archive] , The World Factbook (consultat el 25 de març de 2011)
? a , b , c , d , e , f , g , h , i , j , k , l i m (en) " Baker Island " [archive] , els Estats del Món (accés el 25 de març de 2011)
? a , b , c i Pacific Remote Islands Marine National Monument [archive] , lloc web dels EUA Fish & Wildlife Services, 5 d'abril de 2011 (accedit el 16 de juny de 2012)
Suarez 2004 , p. 17
Excavacions dirigides per Kenneth Emory, * (en) Arqueologia de les Illes Equatorials del Pacífic , publicades al Butlletí del Museu del Bisbe 123, Honolulu, 1934 , pàg. 4-7
? " The Story of Henry Winkelmann i Harold Willey Hudson a la illa de Jarvis " [archive] (accessat el 14 de maig de 2012)
Illa de Jarvis [archive] (accés el 14 de maig de 2012)
? * (en) Arqueologia de les Illes Equatorials del Pacífic , publicat al Butlletí del Museu del Bisbe 123, Honolulu, 1934 , pàg. 7

Bibliografia

Thomas Suarez, Cartografia anticipada del Pacífic , Singapur, Edició Periplus, 2004
Kenneth Emory, Arqueologia de les Illes Equatorials del Pacífic , publicat al Butlletí del Museu Bishop 123, Honolulu, 1934